

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **L. G.**, zastoupené JUDr. Milanem Staňkem, advokátem se sídlem v Brně, Kuřimská 42, za účasti **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2005, č. j. 30 Ca 135/2003 - 101,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení, ze dne 12. 2. 2003, č. j. OÚSŘ U 03/02409/Ra/Wi, bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky L. G. a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Stavebního odboru Úřadu městské části města Brna, Brno-Žebětín, ze dne 28. 11. 2002, č. j. ÚS-155/94/154, kterým bylo podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebnímu řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nařízeno stěžovatelce odstranit nepovolené stavební úpravy a přístavbu chaty, k. ú. Ž., na pozemcích parc. č. 2863/1 a 2.

Stěžovatelka se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí, neboť Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení (dále jen „správní orgán“), postupoval v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 a ustanovením § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když se nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že přístavby a stavební úpravy, které mají být zbourány, jsou označeny v rozporu s faktickým stavem i s projektovou dokumentací a že odstranění stavby tak, jak je technicky požadováno, není technicky

realizovatelné a při jeho výkonu mohou být způsobeny značné škody. Obdobně se správní orgán nevypořádal s otázkou výjimky z územního plánu při hodnocení, zda je možné dodatečně stavbu povolit, vycházel ze zúženého výkladu pojmu „zájmy společnosti“. Stěžovatelka je naopak přesvědčena, že v demokratické společnosti je prvořadým zájmem společnosti chránit nedotknutelnost soukromého vlastnictví (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) s tím, že vlastnické právo všech vlastníků má stejný obsah a ochranu. Odstraněním stavby by bylo ohroženo jak vlastnictví stěžovatelky, tak vlastnictví sousedů. Ze žádného právního předpisu nevyplývá, že v rekreační oblasti nelze postavit objekt individuální rekreace přesahující plochu 25 m², a proto omezení stanovené územním plánem je nezákonné.

Rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2005, č. j. 30 Ca 135/2003 – 101, byla žaloba zamítnuta. Dle závěru soudu byl rozsah odstraňované přístavby řádně konkretizován, neboť z výroku správního rozhodnutí je zřejmé, že má být odstraněna střecha přístavby, dvě podlaží přístavby s vyznačením místností a jejich rozměrů, komínové těleso přístavby a základové konstrukce pod takto vymezenou přístavbou. Otázka, zda přízemí stavby je podzemní podlaží a I. patro nadzemní podlaží či zda se komínové těleso týká pouze nadzemního podlaží, nezakládá vzhledem k dostatečně konkrétnímu obsahu výroku relevantní pochybnost, co má být na základě napadeného rozhodnutí odstraněno. Poukaz na případné potíže při odstraňování stavby nemůže sám o sobě způsobit nezákonnost rozhodnutí o odstranění stavby. Soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatelka neprokázala, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, tedy zejména s územně plánovací dokumentací, neboť v předmětném řízení netvrdila ani neprokazovala, že územní plán jako obecně závazný předpis byl v případě odstraňování stavby dodržen, případně, že jí byla udělena příslušná výjimka z územního plánu. Pojem „veřejný zájem“ byl pak dle závěru soudu správními orgány vyložen zcela v souladu se zákonem (§ 8 stavebního zákona).

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností ze dne 13. 6. 2005. Stěžovatelka, byť ne výslovně, uplatnila v kasační stížnosti zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a namítla tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepodřadil.

Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud nepřipustil důkaz statika, který v podobě znaleckého posudku v žalobě navrhovala, a nemohl tak správně posoudit určitost výroku napadeného rozhodnutí. Stávající stav přístavby je totiž zcela jiný, než jak je uváděn v rozhodnutí o odstranění stavby. Výrok napadeného rozhodnutí uvádí povinnost odstranit střešní konstrukci pultové střechy navazující na původní sedlovou střechu. Z popisu ve znaleckém posudku je však zřejmé, že jak nad přístavbou, tak i nad původní stavbou byl proveden nový krov, protože využít původní konstrukci by nebylo možné. Bude tedy nutné odstranit celou střechu, jak uvádí znalec. Původní chata bude odstraněním stavby dle názoru znalce zcela zlikvidována, neboť zdivo nevydrží zemní tlak po uvedení do původního stavu. Odkop zeminy zasáhne přístupovou komunikaci k ostatním chatám, pokud ji nezavalí samotný svah. Tyto nedostatky nemůže odstranit ani odborně vybavená osoba. S názorem soudu, že vzhledem k jednoduchosti stavby je výrok rozhodnutí dostatečně konkrétní, tak podle stěžovatelky nelze souhlasit.

K neprokázání souladu stavby s veřejným zájmem stěžovatelka namítá, že doložila veškeré doklady, které stavební úřad požadoval, a to zejména výjimku z odstupové vzdálenosti staveb. Trvá na svém názoru, že správní orgány si pojem „veřejný zájem“ vyložily velmi zúženě a že omezení stanovené územním plánem je nezákonné. V této souvislosti stěžovatelka polemizuje s tím, zda omezení, podle kterého v rekreační oblasti nelze postavit objekt individuální rekreace přesahující plochu 25 m², je v územně plánovací dokumentaci vůbec možné, když vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, žádné takové omezení neobsahuje.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Soud se nejprve zabýval námitkou, zda stěžovatelka prokázala soulad stavebních úprav s veřejným zájmem. Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění této stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení, nebo postavené v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v témž rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Nejvyšší správní soud má za to, že má-li být v řízení vedeném podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b), věta druhá, stavebního zákona zkoumán veřejný zájem, musí se tak stát především z hlediska kritérií, jež jsou v tomto ustanovení demonstrativně vypočtena. Veřejný zájem představuje těžko vymežitelnou a obtížně ohraničitelnou kategorii. Obsah pojmu veřejný zájem je však ve stavebním právu při povolování staveb, jakož i při jejich dodatečném povolování, zhmotněn právě prostřednictvím požadavků vyplývajících z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na výstavbu, technických požadavků na stavby a zájmů chráněných zvláštními předpisy. Právě stanovením uvedených požadavků je sledováno naplnění veřejného zájmu.

Postup krajského soudu, jakož i správních orgánů, které v daném případě při posouzení případnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zkoumaly především splnění předpokladů uvedených v cit. ustanovení, odpovídá zákonu a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje.

Ze spisového materiálu vyplývá, že dle platného Územního plánu města Brna se chata evidenční číslo X, situovaná na parcelách č. 2862, 2863/1, 2 k. ú. Ž., nachází v území, které je územním plánem určeno jako zahrádkářská a chatová oblast. Není však rekreační oblastí, a proto je nezbytné, aby zastavěná plocha zahrádkářské chaty nepřesahovala 25 m².

Stěžovatelka byla přípisem ze dne 10. 4. 1996, č. j. ÚS-155/94/154, Úřadem městské části Brno - Žebětín informována, že její stavba typově neodpovídá platnému Územnímu plánu města Brna, neboť předmětný typ stavby není přípustný, a to ani výjimečně. Jedinou možností pro stavebníka je v takovém případě požádat Magistrát města Brna o výjimku z územního plánu. K žádosti se vyjádří zastupitelstvo MČ Brno - Žebětín, které ji doporučí pouze za předpokladu splnění všech zákonných podmínek a souhlasu všech účastníků řízení. Předmětnou výjimku z regulativů Územního plánu města Brna stěžovatelka nedoložila, ačkoliv k tomu byla ze zákona povinna, a v tomto důsledku neprokázala soulad své stavby s veřejným zájmem. Posláním územně plánovací dokumentace je řešit rozvoj území z hlediska všech jeho funkčních složek v jejich vzájemných vztazích. Územně plánovací dokumentace je schvalována a vyhlášována obecně závaznými právními předpisy. Námitka, že vyhláška č. 85/1976 Sb., ze které územní plán vycházel, byla zrušena a že vyhláška č. 137/1998 Sb. žádné takové omezení neobsahuje, je proto nepřipadná.

Zdejší soud nepřisvědčil ani námitce spočívající v tvrzení, že krajský soud tím, že nepřipustil důkaz statika, posoudil určitost výroku prvoinstančního rozhodnutí nesprávně. Jak již uvedl krajský soud, terminologické otázky v posuzovaném případě nezakládají žádné pochybnosti o tom, co konkrétně má být odstraněno. V této souvislosti je na místě dodat, že pokud by byl výrok správního rozhodnutí skutečně natolik neurčitý, že by vzbuzoval pochybnost, co má být konkrétně odstraněno, nemohl by se k odstranění stavebních úprav a přístavby předmětné chaty vyjádřit ani příslušný statik. Pokud jde o námitky stěžovatelky poukazující na těžkosti při odstraňování stavby, pak tyto námitky nemohou obstát. Předně je třeba konstatovat, že je to především stěžovatelka, která jednala protiprávně, když provedla stavební úpravy bez příslušného stavebního povolení. Chtěla-li své jednání dodatečně napravit, o čemž svědčí její žádost o dodatečné povolení stavebních úprav, pak bylo opět zcela na ní, aby dostála všem zákonným požadavkům a předmětného dodatečného povolení dosáhla. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečné povolení stavby podmiňuje nejen podáním žádosti o dodatečné povolení, jakožto projevu vůle stavebníka stavbu legalizovat, ale též skutečností, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem. Neunesla-li stěžovatelka důkazní břemeno ohledně těchto zákonem stanovených požadavků, nemůže tento stav zhojit poukázáním na případné technické obtíže při výkonu rozhodnutí o odstranění stavby. Obdobně také ekonomická nevhodnost odstranění stavby je z hlediska posouzení veřejného zájmu sama o sobě jako důvod zamítnutí návrhu na její odstranění nepostačující.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu